

nelze v tomto případě vyživovací příspěvky složit na soudě podle § 19 adv. ř., by tím nabyt k nim advokát práva zástavního, a pochybil i formálně, nevyřídív rekurs ihned ve věci, nýbrž zrušiv usnesení prvního soudu, ač nebylo závady, by o návrhu poručenstva nebylo ihned rozhodnuto věcně.

Čís. 10170.

Byla-li v nájemní smlouvě vymíněna předchozí výpověď a bylo-li jí třeba k tomu, by se zabránilo mlčky učiněnému obnovení jejímu, nelze použití předpisu § 569 c. ř. s. Dáním výpovědi nebyla smlouva s podmíněnou končící lhůtou přeměněna ve smlouvu s končící lhůtou nepodmíněnou.

(Rozh. ze dne 25. září 1930, Rv II 505/30.)

Žalovaný spolek měl od žalobců propachtovaný pozemek na dobu deseti let až do 30. září 1929. Oběma stranám příslušelo právo výpovědi smlouvu na půl roku, s tím, že kdyby tak neučinily, prodloužila by se smlouva samočinně za stejných podmínek na dalších pět let. Žalobci dali žalovanému výpověď ke dni 30. září 1929, žalovaný spolek však užíval pozemku i po tomto dni, pročež se domáhali žalobci na žalovaném žalobou, o niž tu jde, vyklizení pozemku. Žalobu zadali na soudě dne 11. listopadu 1929. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Tím, že v souzeném případě byla dána včas výpověď, bylo docíleno, že se smlouva skončila určitého dne, 30. září 1929. Smlouva končící s podmíněnou lhůtou, byla takto přeměněna ve smlouvu s končícím termínem nepodmíněným. U každé takové smlouvy ustanovuje zákon (§§ 1114 obč. zák., 569 c. ř. s.), že se mlčky obnovuje, jestliže nájemník (pachtýř) po uplynutí doby pokračuje v užívání a pronajímatel se tomu nevzepře tím, že do čtrnácti dnů po projití nájemního (pachtovného) času podá žalobu o vrácení najatého předmětu. O tom, že žalovaná strana i po naznačené době předmětu nájemního nadále užívala a dokonce ho užívá do dneška, není sporu. Žalobkyně však opomenula podat včas žalobu, jež došla soudu teprve dne 11. listopadu 1929, tedy po uplynutí čtrnáctidenní lhůty, končící již dne 14. října 1929. Z doslovu § 569 c. ř. s. jest však zjevné, že účinek rušící mlčky učiněné obnovení nájemní (pachtovní) smlouvy, má jen žaloba včas, t. j. do čtrnácti dnů podaná (viz Ehrenzweig: II. 469; Gl. U. N. F. 4339; sb. n. s. čís. 9002).

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolatelé právem vytýkají, že odvolací soud posoudil věc nesprávně po stránce právní, zamítnuv žalobu z důvodu, že pachtovní smlouva byla v souzeném případě podle § 569 c. ř. s. a § 1114 obč. zák. mlčky obnovena tím, že žalující strana nepodala včas žalobu o vrácení

pachtovního předmětu. Nelze sice dovolatelům přisvědčiti v tom, že žalovaná strana nevznesla za řízení v první stolici námitku, že žaloba jest opožděna, nebyvši podána ve lhůtě čtrnácti dnů po vypršení pachtovního času, neboť tato námitka jest zřetelně obsažena v přednesu žalované strany, ale tato námitka není důvodná. Ustanovení § 569 c. ř. s. má podle jasného doslovu zákona na mysli jen takové nájemní nebo pachtovní smlouvy, které zanikají vypršením času, aniž jest potřebí výpovědi ke zrušení smlouvy nebo k tomu, by se zabránilo mlčky učiněnému obnovení jejímu (§ 1114 obč. zák.). V souzeném případě byla však předchozí výpověď ve smlouvě vymíněna a bylo jí potřebí k tomu, by se zabránilo mlčky učiněnému obnovení jejímu, takže ustanovení § 569 c. ř. s., jímž byl doplněn předpis § 1114 obč. zák., nelze tu použiti. S tímto stanoviskem nejsou nijak v rozporu rozhodnutí čí. 4944, 9002 a 9325 sb. n. s., která mají jiný skutkový a právní základ. Právě-li odvolací soud, že výpovědí byla smlouva s podmíněnou končící lhůtou přeměněna ve smlouvu s končícím termínem nepodmíněným, není to správné, neboť výpověď byla úkonem jednostranným, smluvně vyhrazeným, a, byla-li dána, stalo se to podle smlouvy a nebyla tím smlouva změněna. Pachtovní smlouva následkem výpovědi zanikla dnem 30. září 1929 a pachtýř nemohl býti v nejistotě o tom, že propachtovatelé nechtějí ve smlouvě pokračovati, davše mu to najevo způsobem každou pochybnost vylučujícím. Užívá-li přes to věci dále, činí tak bez právního důvodu.

Čís. 10171.

S odevzdáním pozůstalosti nelze čekati až do rozhodnutí sporů proti pozůstalosti.

Dědic ručí po případě za pozůstalostní dluhy, třebaže se v pozůstalostním řízení nevyskytly a třebaže snad jimi jest pozůstalost vyčerpána nebo jest předlužena.

(Rozh. ze dne 26. září 1930, R I 610/30.)

V pozůstalostní věci po Boženě F-ové vyhověl pozůstalostní soud návrhu dědice Antonína F-a, by bylo s odevzdáním pozůstalosti sečkáno až do právoplatného rozhodnutí sporů mezi Antonínem F-em a pozůstalostí o 271.978 Kč a o započtení 12.500 Kč dědičce Marii P-ové do jejího podílu. **Důvody:** Odevzdání pozůstalosti nelze toho času provést, neboť, kdyby bylo vyhověno žalobě Antonína F-a, byla by pozůstalost předlužená a odevzdání bezpředmětné. **Rkursní soud** zamítl dědicův návrh a uložil pozůstalostnímu soudu, by v projednání pozůstalosti pokračoval. **Důvody:** Z pozůstalostních spisů vyplývá, že se všichni dědici k pozůstalosti po Boženě F-ové přihlásili výmínečně s dobrodiním inventáře. Jest tudíž první podmínkou odevzdání pozůstalosti, by byl o ní sepsán řádný inventář, by veškeré i aktivní i pasivní jmění zůstavitelky bylo ke dni jejího úmrtí sepsáno podle předpisů